

W ramach pierwszego zarzutu skarżące wskazały na szczegółowe uchybienia Sądu, które polegały m.in. na: (i) uzasadnieniu jednoczesnego charakteru działań konkurentów skarżących (składaniu zawiadomień do organów krajowych) tylko i wyłącznie na podstawie przedstawionych przez nie wyjaśnień; (ii) nieuwzględnieniu faktu uchylenia większości decyzji administracyjnych wydanych na skutek zawiadomień konkurentów i nałożonych w ich wyniku na skarżące sankcji; (iii) pominięciu okoliczności, że zawiadomienia skierowane były również do organów niewłaściwych i ograniczenie się do stwierdzenia, że z uwagi na ryzyko naruszenia reputacji lub pierwotnego stanu sprzedawanych produktów uzasadnione mogło być informowanie właściwych organów; (iv) uznanie za Komisją, że nie istniał wystarczający interes Unii we wszczęciu dochodzenia, mimo że objęte wnioskiem działania dotyczyły terytorium kilku państw członkowskich i przedsięwzięciom działającym na wielu rynkach; błędne uznanie, że złożenie przez skarżące zawiadomienia do krajowego organu ochrony konkurencji przesądzało o jego wyłącznej właściwości; (v) nieuwzględnienie faktu, że zakres koniecznych środków dowodowych i konieczność uruchomienia znacznych zasobów przemawia za właściwością Komisji; (vi) uznanie, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki tzw. „złośliwego procesowania się”.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady pełnej skuteczności prawa unijnego (*effet utile*) oraz błędnej wykładni tej zasady w odniesieniu do stosowania w praktyce art. 101 i 102 TFUE w zw. z art. 105 TFUE oraz art. 17 ust. 1 TUE poprzez: (i) nieuwzględnienie roli, jaką pełni Komisja w unijnym systemie ochrony konkurencji i przyjęcie, że Komisja nie ma obowiązku sprawdzania, czy organy krajowe dysponują odpowiednimi środkami do realizacji zadań wynikających z Rozporządzenia nr 1/2003, (ii) nieuwzględnienie argumentów skarżących dotyczących braku efektywności dochodzenia roszczeń przed sądami krajowymi w drodze *private enforcement* reguł konkurencji z uwagi na brak odpowiednich procedur oraz upływu okresów przedawnienia w prawie polskim, (iii) stwierdzenie przez Sąd, że skarżące nie wykazały, że polski organ ochrony konkurencji (Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów) nie zamierza ścigać i ukarać w skuteczny sposób naruszeń, mimo że bezspornym było, że Prezes UOKiK odmówił wszczęcia postępowania z uwagi na upływ obowiązującego ówczesnie rocznego terminu przedawnienia.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady skutecznej ochrony prawnej (art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności), prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem (art. 47 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE) oraz prawa do dobrej administracji (art. 41 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE) poprzez: (i) utrzymanie w mocy decyzji Komisji o odrzuceniu wniosku skarżących bez stwierdzenia, czy doszło do naruszenia mimo uprzedniej odmowy ścigania naruszenia przez krajowy organ ochrony konkurencji z uwagi na wymogi formalne oraz braku realnej możliwości dochodzenia roszczeń odszkodowawczych na drodze prywatnoprawnej, (ii) błędne uznanie, że nie doszło do naruszenia zasady skutecznej ochrony prawnej, gdyż skarżącym przysługiwała skarga na decyzję Komisji o odrzuceniu wniosku; (iii) brak uwzględnienia, że prawo do skutecznej ochrony prawnej, do skutecznego środka prawnego i do dobrej administracji obejmują również prawo do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, który w niniejszej sprawie nie został dochowany, gdyż Komisja wydała decyzję o odmowie wszczęcia postępowania po upływie 4,5 roku od dnia złożenia wniosku przez skarżące.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-395/17)

(2017/C 347/05)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland i A. Caeiros, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie naprawiając szkody polegającej na utracie [przez Unię] pewnych kwot należących do środków własnych, które to kwoty zgodnie z art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia nr 1552/1989 ⁽¹⁾ (obecnie art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia nr 1150/2000 ⁽²⁾) powinny być zostać ustalone i udostępnione na poczet budżetu Unii, przy czym naprawienie szkody miałoby polegać na przywróceniu sytuacji, która istniałaby gdyby w kontekście przewozu towarów nie zostały wystawione świadectwa przewozowe EUR.1 z naruszeniem art. 101 ust. 1 decyzji Rady 91/482 ⁽³⁾ i art. 12 ust. 6 załącznika II do rzeczony decyzji w odniesieniu do przywozu mleka w proszku i ryżu z Curaçao w okresie 1997-2000, odpowiednio art. 35 ust. 1 decyzji Rady 2001/822 ⁽⁴⁾ i art. 15 ust. 4 załącznika III do rzeczony decyzji w odniesieniu do przywozu kaszy i mączki z Aruby w okresie 2002-2003, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniem ciążącym na nim na mocy art. 5 (następnie art. 10) TWE (obecnie art. 4 ust. 3 TUE);
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Organy celne Curaçao i Aruby, dwóch krajów zamorskich Królestwa Niderlandów, bezpodstawnie wydały świadectwa przewozowe EUR.1 w odniesieniu do mleka w proszku, ryżu, kaszy i mączki. Zostało przy tym ustalone, że nie były spełnione przesłanki przyznania preferencyjnego pochodzenia w oparciu o przepisy odnośnych decyzji dotyczących stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą. Nieprawidłowości, którymi były dotknięte świadectwa, doprowadziły do utraty przez Unię środków własnych w wysokości 18 192 641,95 EUR z powodu błędów popełnionych przez administrację Curaçao i w wysokości 298 080 EUR z powodu błędów popełnionych przez administrację Aruby.

Komisja uważa, że Niderlandy, jako państwo członkowskie, ponoszą zgodnie z prawem Unii odpowiedzialność za spowodowaną przez należące do nich terytoria utratę środków własnych [przez Unię] i że zgodnie z zasadą lojalnej współpracy muszą udostępnić na poczet budżetu UE całą kwotę należności celnych i opłat, które nie zostały ustalone i pobrane, oraz odsetki.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, Dz.U. 1989, L 155, s. 1.
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, Dz.U. 2000, L 130, s. 1.
- ⁽³⁾ Decyzja Rady 91/482/EWG z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Europejską Wspólnotą Gospodarczą, Dz.U. 1991, L 263, s. 1.
- ⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2001/822/WE z dnia 27 listopada 2001 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską (decyzja o Stowarzyszeniu Zamorskim), Dz.U. 2001, L 314, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht
(Austria) w dniu 3 lipca 2017 r. – Martin Leitner/Landespolizeidirektion Tirol**

(Sprawa C-396/17)

(2017/C 347/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Martin Leitner

Strona pozwana: Landespolizeidirektion Tirol